

Et imponerende Tal er det selvfølgelig ikke, jeg taler om, det ligger i Sagens Natur, det er ikke et Tal, som i høj Grad kan influere paa Summen; men det volder alligevel en vis Modvilje mod hele Udførelsen, hvis det ikke nu kommer med. Jeg kender bestemte Eksempler, men de ere som sagt af en saa sensibel Natur, at man ikke holder af at drage dem frem; andre kende vistnok ogsaa lignende Tilfælde. Jeg tror ikke, at det vilde volde Vanskelighed i Ministeriet, hvis det hele skulde gennemføres paa dette ny Grundlag, naar Ministeriet lod udgaa Bekendtgørelse om, at hvis der skulde findes Ansøgere, som paa dette Grundlag troede sig berettigede til at komme i Betragtning, saa kunde de melde sig. Naar jeg som sagt paa disse Punkter er enig med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds, glæder det mig kun, at, hvis vi ved at sætte Ryg mod Ryg kunde gøre noget for denne Sag, tror jeg, at vi havde truffet hinanden paa et godt Felt.

Finansministeren (Hørring): Den Tanke, der fremkom fra det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), om at sætte den Foranstaltning, der er omhandlet i Loven af 26. Marts 1898, i Forbindelse med en Uddeling af en Sølvmedaille til alle Deltagere, var allerede fremme i forrige Samling; i alt Fald saaledes, at den blev omtalt under Diskussionen. Om man nu ogsaa den Gang kunde være kommen ind paa noget saadant, det skal jeg ikke gaa nærmere ind paa. Vist er det, at saaledes som Forslaget kom frem i den ellefte Time, var det overordentlig vanskeligt at faa Diskussionen ført saaledes til Ende, at Diskussionen kunde faa en saadan Fuldstændighed, at man kunde komme ind paa en væsentlig anden Fremgangsmaade end den, der forelaa i det oprindelige Forslag. Derfor blev det ikke til noget med denne Erindringsmedaille. At gaa til den nu eller overhovedet nu at optage til Behandling Forslag af væsentlig anden Beskaffenhed end den, der foreligger i den gældende Lov, det vil jeg være stærkt imod. Det er jo ikke saaledes, at man i denne Sag kan gaa ud fra, at der er Enighed paa alle Sider, det er der ikke, vi se paa den meget forskellig. Jeg har jo mit Syn, der afviger stærkt fra de ærede Herrers i denne Sal, og der er jo ogsaa et andet Syn paa Sagen oppe i Landstinget, i alt Fald hos en meget stor Del af Medlemmerne. Derfor maa jeg fremdeles staa paa det Standpunkt, at jeg siger: nu gælder det kun om, hvorledes

man skal gennemføre den Lov, der er stadfæstet under 26. Marts 1898 — det er det eneste Spørgsmaal, der foreligger. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valgkreds (Fogtmann) var noget stærkt inde paa at angribe mig for min Del i den foreliggende Lov. Det ærede Medlem udtalte, at en Foranstaltning som denne skulde helst mødes med Enighed fra alle Sider og gaa ganske stille gennem Rigsdagen og gennem Landet. Det er meget sandt; men det er virkelig ikke mig, der har rejst denne Sag, som den er, den er rejst uden nogen Deltagelse fra min Side. Jeg erfarede ikke det mindste om den, før jeg læste om det Forslag, der var fremsat af Medlemmer af det Parti, som det ærede Medlem tilhørte. Finansministeren var ganske uden for Fremsættelsen af denne Sag. Naar man altsaa rejser en saadan Sag, maa man være forberedt paa, at den møder Modstand fra andre Dele af den lovgivende Magt, det er noget, som enhver maa indrømme. Jeg tror derfor, at de Bebrejdelser, som det ærede Medlem i denne Henseende retter til mig, kan jeg tage mig temmelig let. Det lader til, at der er temmelig stærk Stemning for, at man skulde give Adgang til endnu at indgive Ansøgninger om denne Jubilæumsgave. Jeg tror ikke, at der er mange, der ikke have haft Lejlighed til at indgive Ansøgning, og til disse mener jeg absolut, at de maa henregnes, der af Beskedenhed have holdt sig tilbage. Der er ikke nogen Nødvendighed for, at man modarbejder en saadan Beskedenhed, det er en god Dyd, og naar Folk ville vise den, skal man lade dem gøre det. Man skal ikke drage dem ved Haarene til at handle mod deres egen Beskedenhedsfølelse, og af denne Grund tror jeg altsaa ikke, at man skal gaa til en yderligere Frist. Saa er der dem, der kunne være uvidende om, at en saadan Jubilæumsgave vilde blive uddelt; men jeg hævder paa det bestemteste, at det er meget faa, og jeg vil lige saa bestemt hævde, at vi kunne gøre, hvad vi ville, ude i Landet vil der stadig sidde enkelte, til hvem Efterretningen om en saadan Foranstaltning aldrig naar. Vi kunne kun uddele paa en saadan Maade, at vi sætte en bestemt Grænsé, inden for hvilken Gaven skal være uddelt. Men selv om vi nu udstedte en Bekendtgørelse om, at Folk igen kunne møde med Ansøgninger, vil der dog sidde en Del Folk ude i Landet, der ikke faa Efterretning derom, naar de ikke have faaet Underretning derom den første Gang, da denne Sag blev saa meget omtalt. Det er fast